

MIÐVIKAN

Menn standa við snøri

So tætt lógu skipini á Suðurlandinum

Millum túrar var millum annað arbeitt uppá torv. Her er ein torvlutur, sum Torleif greiðir frá

so varð lagað oman á.

At enda skuldi tyrvast og grót leggjast útyvir, so tað ikki kom at leka niður í torvið. Her skuldi eitt vist hegni til.

Av summum torvheiðum var lagaligast at føra torvið heim við bátum. Í 1952 hendi ein ræðulig vanlukka, tá ið ein torvbátur kollsigldi og fyra menn druknaðu. Hesi søgu verður greitt frá í einum komandi parti.

Meðan vit vóru heima, skuldu epli eisini setast niður.

John Eliassen, vit eru úr sama grannalagi, hevur greitt frá eini áhugaverdari søgu um eplir og at seta niður. Tað vanliga var, at set-eplini vórðu lögð á spira, og so skuldu tey ikki setast niður, fyrr enn nálirnar vóru komnar væl undan. So var tað ein porkeningur, sum fór at seta niður. Hann bar eplini so varisliga sum hann kundi, fyri ikki at oyðileggja nálirnar. Hetta var undir krígunum, og nú kemur eitt lið av enskum hermonnum framvið. Teir vilja gera væl og hjálpa manninum at seta eplini niður. Til sín skrekk sær hann, at hermenninir sópa allar nálirnar av eplunum, áðrenn tey verða sett niður. “Oy, Jesus” hugsar hann, “nú er alt spilt, tí uttan nálir fór so einki at koma uppáftur.”

Hetta kom maðurin sjálvsagt at hugsa nógv um aftaná. Ein dagin fór hann kortini at hyggja at síni spiltu veltu, og nú sær hann onkra nál koma undan. Seinni kom tað at vísa seg, at eins væl kom undan, hóast eplini vórðu sett niður uttan nálir!

Søkklaðin bátur komin at borði

John kom at gerast sjómaður úti í heimi. Hann er kanska einasti føroyingur, sum hevur tikið í hondina á Muamar Gadaffi í Libya. Eina ferð høvdu teir við sær til Tripoli ein pansaðan bil til forsetan. John fekk til uppgávu at koyra bilin heim til Gadaffi. Hann tók persónliga ímóti bilinum og takkaði John fyri ómakin! Men tá ið ástóð hjálpti hesin bilur ikki nógv.

Til Grønlands

Eftir at alt hetta heimaarbeiðið var liðugt, varð farið til Grønlands, eg haldi, at vit fóru 18. juni.

Vit sóu land í Grønlandi 1. juli. Veðrið var gott og vit komu inn móti Hellefisk-oyggjunum. Vit høvdu havt oljutunnur við á dekkinum. Oljan varð stúrtað í tangarnar, so

hvørt sum teir tømdust. Vit finga nú tær tómu tunnurnar í land og bóru tær upp á eina oyggj. Tær vórðu lagdar í ein kluft, so tær kundu blíva liggjandi. Ætlanin var at taka tær heim við aftur.

Tá ið vit komu í Føroyingahavnina, høvdu vit fyra tunnur av bensini at brúka til teir fyra bátarnar, vit høvdu við. Vit høvdu nóg mikið av bensini fyri summarið. Fyri at rúmka um, vórðu nakrar av hesum tunnum koyrdar í land. Tað varð sett fast á tær, og so vóru tær drignar í land og so mikið niðan frá, at eingin vandi skuldi vera fyri flóðini. Í Grønlandi er so stórur munur á flóð og fjøru. Hetta er bara eitt dømi um, hvussu nógv knossið var tá.

Teir á Løghamri í Vági áttu

ein skúr, sum varð bygdur undan krígunum í Føroyingahavnini. Sum fiskarið gekk, bleiv tað eitt sindur trongligt í lastini. So fiskurin varð lagdur inn í henda skúrinn uppá at taka hann umborð aftur, tá ið túrurin endaði. Hetta vóru eini 200 skippund og gjørdist tað meira arbeiðsligt umborð.

Her var høgligt, og tað var gott at leggja at, men kortini gav hetta eisini eykaknoss.

Vit fiskaðu nokk so nógv við Hellefiskoyggjarnar. Her var nógvur fiskur at fáa. Ofta fyltu vit allar fyra bátar tvær ferðir um dagin. Hvør bátur tók um 600 fiskar. Vit fiskaðu bara við snøri. Fiskurin varð so flaktur og saltaður umborð.

Tað var ein føst manning, sum var umborð, og ein onnur sum var við bátunum. Við summum báta-skipum varð skift ímillum. Eg var við einum av bátunum, og við hvørjum báti vóru fyra menn. Samlaða manningin var 29. Manningin var so stór, at kokkurin mátti hava kokkadrong. Alt arbeiðið gekk væl.

Síðan varð farið norður eftir. Skiparin var væl kendur í Grønlandi, og vit royndu við Hamburgarlandið. Har finga vit eisini nokk so væl av fiski.

Vit royndu eisini í Streymfjørðinum út frá Fiskemesterens Havn, har skipið var fortøyað. Vit róðu so vit bátunum inn og út ígjøgnum fjørðin. Tað fingust altíð hampiligir dagar. Yvonna var ein stór skonnart, hon var størri enn fyrstu stál-línuskipini. Eg havi verið við til at fáa 1.107 skippund í hana, tað var ein ordans stakkur. Tey fyrstu línur

skipini tóku 1.000 skippund. Yvonna var besta skip í Føroyum, sum fekk størstu last, sum fiskað varð við snøri 2.985 skippund. Viðoy hevði 3.000 skippund, men teir høvdu fiskað ein part við línu.

Tað vóru tríggir mánaðir frá tí vit fóru, til vit vóru aftur í Føroyum 20. september, og vit finga eina góða reisu.

Eg minnst frá heimreisuni, at veðrið var so gott, at fleiri av monnunum, sum áttu dreingir heima, finga sær ein viðastump og hola-bátar vórðu gjørdir burtur úr, so man keddi seg ikki á reisuni. Hetta var vanligt við skipum tá.

Á heimreisuni varð skipið eisini vaskað av einslistum. Tað varð skrubbað uppundir lúnningina, so hetta varð tikið í álvara.

Tá vit koma at landi, varð skipið lagt eitt sindur frá kaiuni. Tveir bátar vórðu settir út, og tveir menn við kustum fóru at skrubba uttanborða. Tað var væl av gróðri komið uppá skrokkin hesa tíðina í Grønlandi, men tað sást einki til hetta, tá ið vit lögdu at.

Tað varð stórur dentur lagdur á, at skipini vórðu væl røkt. Fiskurin varð so landaður í Vági. Har varð hann so eisini pakkaður sum salt-fiskur og útfluttur.

Komandi Miðvika

Í komandi parti verður milum annað greitt frá, tá teir á Yvonn vóru í grind á Kappanum.